

G M P L O V I N Y

Leden – Březen
2024

VOL. 5

IDEÁL, A CO DÁL?

O BUDOUCNOSTI
SVĚTA S ROZÁRIÍ
HAŠKOVCOVOU

PŘÍBĚHY Z CELÉHO
SVĚTA – PODCAST
SVĚTOVÍ

ROZHOVOR S
PAVLEM
KOHOUTEM

JAK PODLE VÁS
VYPADÁ IDEÁLNÍ
ŽIVOT?

Gymnázium Kojetín

WWW.GKJ.CZ

Designed by Aleš a Matouš Krchňákovi

Ideál, a co dál?

OBSAH

■ IDEÁL, A CO DÁL?

- 3 Greenfluencerka Rozárie Haškovcová
- 5 Ideální cesta

■ ROZHOVORY

- 6 Pavel Vondra
- 10 Tomáš Gottwald

■ LITERÁRNÍ TOULKY

- 12 Pavel Kohout
- 15 Tyrolské elegie

■ VLASTNÍ TVORBA

- 16 Markéta Šlinská a Ondřej Florec
- 17 EMILKA a Amor

■ NAŠE MÍSTA

- 18 Ekvádor
- 20 Světoví

■ SPORTY

- 23 Tanec

■ RECENZE

- 25 Little Monsters Vol. 1

Zdravím, cestovateli. Vítám tě u 5. čísla časopisu GYMPLOVINY. Pojdme ho společně prozkoumat!

Ideál.

Prototyp dokonalosti a akurátní míry. Motivace ke každému kroku ve všem lidském konání. Síla, která přivede činnost člověka až na pokraj možností. Jsou ideály, které staví, a ideály, které ničí. Těm prvním vděčíme za pokrok a morální hodnoty. Ty druhé vedou člověka ke konfliktu s intuicí (přirozeným vývojem) – ideál krásy válčuje krásu rozmanitosti, ideál „standardního občana“ originalitu osobnosti.

Občas se může zdát, že ideálem generace našich studentů je jeden každý z nich. Častěji naopak vyplynou na povrch příznaky absolutní ztráty ideálů. S kým se tato generace ztotožňuje, jakou cestu volí, kam po ní směřuje a s kým ji sdílí? Nové číslo Gymplovin neaspiruje na soudce hodnot generace – náctiletých. Nepřináší komplexní odpovědi. Umožňuje nahlédnout do „prostorů“, které jsou dospělým, rodiče nevyjímaje, v mnohém zapovězeny.

Rozhovor se shluk.bunek – Rozálií Haškovcovou – zarezonuje srdcem nejen toho, komu není lhostejné prostředí, ve kterém žijeme, ale i studentů, kteří ve svém rozvoji překročili nebo chtějí překročit hranice vzdělávací instituce i republiky. Posloucháte Rádio Haná? Pokud ano, nalistujte si na stále skvěle naladěného moderátora a čerstvě i autora sci-fi románu Toma Gottwalda. Vášniví čtenáři si přijdou na své v rubrice Literární toulky, kde na ně čeká Pavel Kohout. I Gymploviny dostihlo vzpomínání – v Rozhovorech na mistra dabingu Pavla Vondru. V minulém čísle jsme věnovali prostor Ekvádoru – jaké ve skutečnosti jsou problémy, které zemi stíhají? Cestovatelé, zbystřete! Znáte Světové? Dvojice mladíků, kteří navštěvují místa, kam se čeští turisté nevydávají houfem, poskytla Gymplovinám rozhovor, co má šťávu! Při čtení rubriky Sporty vám tentokrát bude do tance. Jako každé číslo, i polokulaté páté Gymploviny provázejí poetické texty studentů – pokud toužíte alespoň nahlédnout na svět jejich ideálů, čtěte.

Markéta Matějková

Ideál, a co dál?

STŘEDNÍ ŠKOLA JE IDEÁLNÍ ČAS ROZHOVOR S ROZÁRIÍ HAŠKOVCOVOU

Není influencer jako influencer. Někteří natáčejí tiktoky, jiní se snaží změnit svět a společnost. Jednou z těch druhých je i Rozárie Haškovcová, greenfluencerka (influencer prosazující ekologické a lidskoprávní aspekty – pozn. red.), vystupující pod instagramovým profilem shluk.bunek. Mimo působení na sociálních sítích je i studentkou Institutu politologických studií na Fakultě sociálních studií Univerzity Karlovy zaměřeného na environmentální politiku. Na sociálních sítích se snaží lidem přiblížit problémy globálního oteplování a jejich řešení.

Pro ty, kteří se v tomhle směru tolik neorientují, zde máme krátké vysvětlení. Díky lidské činnosti, jako je například těžba uhlí, se do vzduchu dostávají skleníkové plyny, které mění složení atmosféry a přispívají k oteplování naší planety Země. Což může mít – a už má – obrovský dopad na naši přírodu a celkový život na Zemi. Rozárie je náš IDEÁL člověka, kterému není lhostejné, v jakém prostředí a zda vůbec budou žít následující generace.

Jak jsi se k tématu životního prostředí dostala?

Pro mě je to téma od malička. Ve školce nám pan učitel ukazoval videa o tom, jak svět funguje; jak se vyrábí ocel, jak se vyrábí krémy na obličej, jak fungují letadla. Mezi těmi videi bylo i video o atmosféře, kde se mluvilo i o zvýšených koncentracích oxidu uhličitého lidskou činností a že je jen na další generaci, jestli se nám podaří svět zachovat tak, jak ho známe. Řekla jsem si, že bude mým úkolem svět zachovat. Od té doby to pro mě bylo vždycky téma, které mě vedlo k tomu, že jsem se stala greenfluencerkou.

Jak může být naše škola více eco-friendly?

Možností je spousta! Sama jsem teď v pracovní skupině mé fakulty, která se snaží udělat naši školu víc eco-friendly. Dá se začít u odpadu – mít třídění papíru, skla, plastu, hliníku, přidat bioodpad. Dalším krokem je snížit počet směsných košů – musí být v každé třídě koš? Nestačí na chodbě? Když tam nebude, žáci budou motivováni házet odpad do tříděných košů na chodbách.

Dále je fajn se zeptat školníka nebo uklízeček, jestli mají odpad kam vynášet a jestli ho skutečně třídí. Jestli ne – proč ne? Je nějaká překážka, která tomu brání? Třeba nejsou dost blízko popelnice, pak je potřeba to řešit s vedením školy.

Jaká je strava v jídelně, automatech nebo kiosku. Je zde veganská alternativa? Pokud ne, dá se založit petice a jít za vedením školy s žádostí o přidání veganské alternativy.

Dalším krokem je se zapojit do projektu Ekoškola, vytvořit vlastní ekotým a spolupracovat dále s nimi.

Učitelé mohou také pomoci zorganizovat environmentální akce a přinášet udržitelná témata do běžných hodin. Nebo přímo uspořádat přednáškový den na eko témata s udržitelnými aktivitami.

Ekoškola

Ideál, a co dál?

Je na tom naše planeta opravdu tak špatně a dá se to vůbec ještě zachránit?

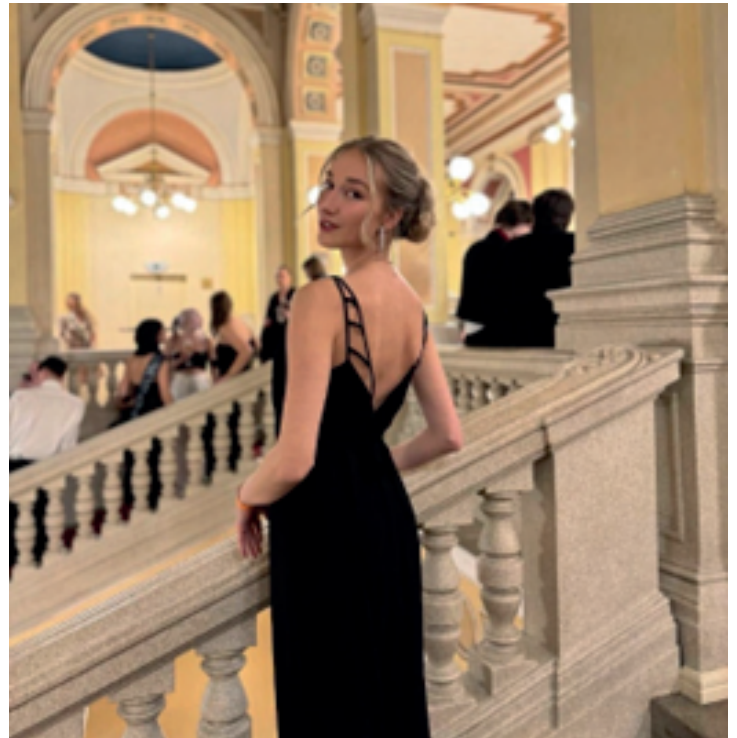
Technologická řešení i peníze k tomu máme. Nyní je opravdu potřeba politická a společenská vůle, tlak na politiky a firmy, aby to téma začali brát vážně. Nejhorší je propadat do depresí nebo úzkostí, věřím, že to dobře dopadne.

Kde vidíš svou tvorbu na sociálních sítích v budoucnu?

Akorát jsem dala výpověď ve své práci ve výzkumném centru a můžu se tak (kromě školy) stoprocentně věnovat influencování. Chci dále vysvětlovat environmentální politiky, mám v plánu také podcast a Youtube, kde budu témata probírat a vysvětlovat více do hloubky. Projektů a nápadů mám spoustu, dělá mi to neskutečnou radost. Potřebovala bych, aby měl den minimálně 50 hodin.

Co děláš ve svém životě jinak než člověk, který se o životní prostředí nezajímá?

Hah, to je dobrá otázka! Musím říct, že jsem tématem hodně pohlcená a nedělám moc nic jiného. Když nepracuji na videu, učím se, chodím na přednášky, volám si s experty v oboru, domlouvám akce a spolupráce. Hlavně se neustále sama vzdělávám. Mám problémy s workoholismem, učím se odpočívat. Jako menší jsem dělala spoustu let balet, ke kterému se teď vracím. Učím se francouzsky a německy, ráda pletu a háčkuju a chodím po Praze na kafička.

Erasmus+

EUROPEAN
SOLIDARITY
CORPS

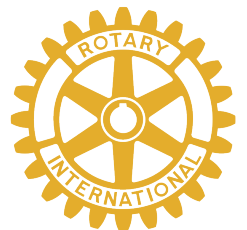
Jaký jsi byla student ve škole?

Myslím, že se pořád řadím do kategorie šprta. Na střední jsem se za to styděla, ale pak jsem se naučila to chápat jako svoji velkou silnou stránku. Dokážu si sednout a naučit se 100 německých slov za večer a pak opakovat každý den, dokud si je nepamatuju perfektně. Neznamená to ale, že mám samé jedničky – nikdy jsem neměla. Vždycky jsem se ale co nejvíc snažila, jsem zvědavá, všechno mě zajímá. Mám široký všeobecný přehled od literatury přes biologii po právo. Vždycky jsem u studia byla velmi aktivní – organizovala přednáškový den, mezinárodní konferenci MUN, pomáhala jsem se školním časopisem. V 17 letech jsem tak měla na starost desetitisícový rozpočet a mám tak zkušenosti, které má v mém věku málokdo. Nejde o známky, ale vědomosti a zkušenosti.

Co bys vzkázala čtenářům našeho časopisu/mladým lidem?

Střední škola je ideální čas na zkoušení. Zapojte se, zkuste jít na debaťní soutěže, vyjedte na Erasmus + nebo na rodinnou výměnu přes Rotary, prezentujte před třídou a cvičte si tak vaše rétorické dovednosti a nacvičte si mluvit před lidmi. Teď máte ideální možnosti a nekonečně příležitostí se věci učit, aniž byste se museli bát, že nebudete mít příští měsíc na nájem.

Rotary

Klára Tejchmanová, V3

Justýna Fíková, V3

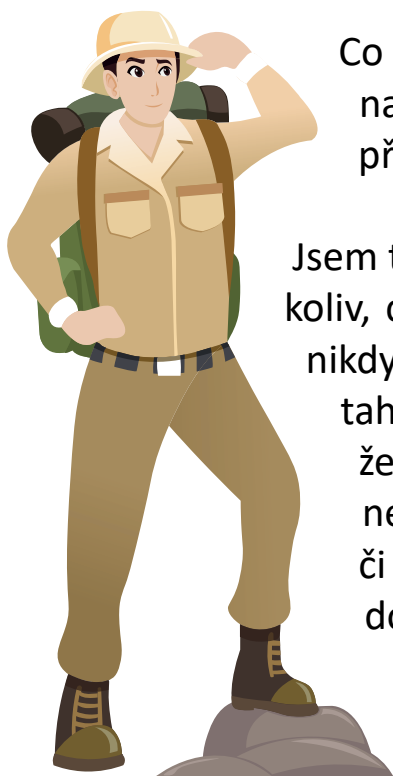

Ideál, a co dál?

IDEÁLNÍ CESTA

Jak taková ideální cesta může vypadat? Na to, že nejsem úplně studovaný kartograf, bych tuhle cestu dokázal přibližně popsat. Ideální cesta by mohla být pro každého přímá cesta, která by pojila jeho potenciál s touhami. Která by vždy ukázala přesně tu část překážky, na kterou má člověk lézt, aby se naučil to, co potřebuje. Bohužel, a také bohudík, takhle to nefunguje.

Život je tak náhodný, tak moc, až si někdy myslím, že to není vůbec náhoda, ale všechno pečlivě promyšlené. Ať je to jakkoliv promyšlené, jak ale může osud počítat s každou náhodnou a mnou vymyšlenou cestou? Já sám přece často ani nevím, kam bych šel, co bych dělal. Když jdu po své cestě, následuji často svoji intuici a nějaké své cíle, které se postupem času mění. Mé kroky vedou přes cesty, řeky, keře, skály a tak dále. Jedinou jistotou těch kroků je, že po každém následuje další. Samozřejmě ne vždycky musí cesta stále pokračovat. Někdy prostě skončí, buď slepou ulicí anebo vůlí svého vlastníka. I když cesta přede mnou je plná nejistot, jistí mě cesta následující mé kroky. Nejistoty se z naší cesty odstranit nedají, proto si musím vždycky držet mapu svého snu a plánu, vytvořenou jen a jen pro mne.

Co jsem ale pochopil po tak dlouhé době, co žiju - ať je cokoli napsané někde v knize osudu, já o tom nevím. Všechno, co je přede mnou, tvořím já, i když sám si neuvědomuji, co tvořím.

Jsem takový cestovatel na obrovském kontinentu dobrodružství. Cokoli, co se postaví přede mě, obejdu, přejdu, porazím či uteču. Já nikdy předem nebudu vědět nic, ale nakonec sám budu moct říct, že tahle cesta, cesta mnou vybraná, plná zatáček, slepých ulic, překážek, konců i nových začátků, je vlastně cesta mých úspěchů a neúspěchů, mých válek vyhraných či prohraných. Ať se vzdávám či nadávám, vždycky je to má pravá ideální cesta, moje ideální dobrodružství, můj ideální život.

Ondřej Florec, V6

Rozhovory

DOSTAT SE K NĚČEMU, CO MÁ HLUBŠÍ SMYSL ROZHOVOR S PAVLEM VONDROU

Když jsem se na začátku letošního roku dočetl, že nás navždy opustil Pavel Vondra, byl jsem zaskočen. Do hvězdného nebe totiž odešel talentovaný člověk, který měl v současné generaci dabérů své právoplatné místo. Jeho nezaměnitelným hlasem promlouvaly hvězdy jako Hugh Grant nebo Tom Cruise a za svou bohatou kariéru namluvil stovky filmů a seriálů. Jeho odkaz by dle mého názoru neměl zůstat zapomenout, v českém dabingu totiž zanechal nesmazatelnou stopu. Proto jsem do dnešního čísla zařadil starší rozhovor s panem Vondrou, ve kterém se dozvíte zajímavé informace nejen ze světa dabingu. Snad se vám bude líbit.

Rozhovor původně vyšel 22. října 2023 na stránce Pro podporu všech dabérů v ČR. V Gymplovinách vychází v upravené verzi.

Jak dlouho se již věnujete dabingu? Pamatujete si, jaká byla Vaše první dabingová role?

Dabing dělám od konzervatoře, tedy od doby, kdy jsem byl ještě středoškolák. Od nějakých 18 let jsem začal dělat různé sbory. V rámci školy nám umožnili se jít podívat, jak se dělá dabing, tím pádem jsme se mohli něčemu přiučit. Čas od času jsme také dostali nějakou roličku na nádraží. Prostě jsme se pomalými krůčky učili.

Je pravda, že to bylo někdy kolem mého 18. roku, takže odpověď je, že v dabingu pracuji už zhruba 35 let. Je to hrozný, ale je to tak.

Ve filmové sérii Mission: Impossible jste propůjčil hlas Ethanu Huntovi, kterého na stříbrném plátně ztvárnil Tom Cruise. Daboval jste jej až od třetího dílu, v prvních dvou mu totiž propůjčil hlas Gustav Bubník. Laťka byla nepochybně nasazená hodně vysoko. Byla pro Vás výzva se ctí navázat na Bubníkovu práci, anebo jste to zvládl levou zadní?

Levou zadní to vopravdu nešlo. Toma Cruise jsem kdysi dávno dělal ve filmu Barva peněz. Tehdy byl ještě hodně mladý. Potom ho současně daboval Gusta (Gustav Bubník, pozn. redakce), což je mimochodem strašně fajn člověk. Jenže pak nastala chvíle, kdy se točilo třetí Mission: Impossible. Američani zničehonic chtěli casting. Do castingu pro Ameriku šel Gustav a aby tam k němu někoho měli, tak tam ještě přiřadili mě a Aleše Procházku. K velkému překvapení všech si nakonec vybrali mě. No a od té doby dělám Cruise. Co jsem tak slyšel, dabing prý přímo schvaloval Cruise, což pro mě pochopitelně byla velká čest.

Upřímně, každý má jiné chutě. Je spousta lidí, kteří mají raději Gustavův hlas, jiní ho příliš nemusí. A funguje to i obráceně. Každopádně, Gusty si hluboce vážím. Je to skvělý člověk a dabing dělá na jedničku. A co se týče Toma Cruise, je pro mě čest jej namluvat. Jeho filmy jsou špičkový!

Ethana Hunta jste si naposledy střihnul v šestém díle M:I s podtitulem Fallout. Jak s odstupem času vzpomínáte na svou dabérskou cestu, kterou jste s Ethanem Hunttem ušel? Dokázal jste si hrdinu oblíbit, případně si k němu utvořit citové pouto?

Citové pouto jsem ke Cruisovi nikdy necítil, protože jsem opačné orientace .

Co se týče filmů ze série Mission: Impossible, jsou skvěle natočené. Je to opravdu kvalitní podívaná se vším všudy. Triky, scénář, kamera, režie... je to prostě supr. Ale upřímně, filmy jsem dlouho neviděl, protože jsem je natočil a pak od nich šel pryč. Až s určitým odstupem jsem měl čas si je pustit na internetu. Zjišťuji, že je to opravdu kvalitní podívaná a že Cruise je fakt neskutečněj. Podle mého názoru je výsledek obrovské dřiny, když v takovém věku dělá fyzicky náročné kousky.

Rozhovory

A jak se Vám vůbec líbí série Mission: Impossible? Máte vůbec v oblíbě akční/špionážní filmy?

Na to jsem už odpověděl. Filmy z Mission: Impossible jsou skvělé!

Akční filmy mám rád, ale dělím je do několika skupin. Když chci koukat na nějaký akčňák, nejprve si zjistím, o jaký snímek vůbec jde a jaké má hodnocení, protože ne každý akční film je pro mě. Samozřejmě je mám rád a pustím si je, ale musí mít nějakou úroveň.

Pomineme-li sérii Mission: Impossible, svůj hlas jste Tomu Cruisovi propůjčil také v několika dalších filmech, v nichž zazářil. Vypíchnout mohou například Na hraně zítřka, Válku světů nebo oba díly Jacka Reachera. Na který z Cruisových projektů, který jste měl tu čest dabovat, dodnes vzpomínáte s radostí?

S radostí vzpomínám na všechny své dabingy, a to se netýká jenom Toma Cruise. Jsem šťastný, když se mi povede nějaká role nebo figura; když si to prostě sedne a když je herec něčím podobný mně a dokážeme se na sebe společně napojit. Jsou totiž herci a figury, které vám nesednou, protože jsou z jiného těsta. To je jak v životě, někomu taky vždycky nesedne druhý člověk, protože je jinak nastavený.

Každá role má svá specifika. Jestli je těžká nebo snadná, vždy závisí na tom, jak jste schopní s hercem a s jeho rolí pracovat. Mám pocit, že jeden z nejtěžších herců na dabování je Hugh Grant, který hrál ve spoustě filmech. Své herectví má založené na tom, že je takový rozkoktaný, na což si člověk musí zvyknout. Pokud mu to sedne, pak je to v pořádku. Ale jsou lidi, kteří se na to nedokážou naladit. V tomhle ohledu hraje důležitou roli režisér, protože musí obsadit lidi, u kterých ví, že konkrétní polohu a hlasovou techniku zvládnou.

Zmínil jste Jacka Reachera, což je mimochodem super film. Osobně doporučuji, ať už v originále nebo v dabingu!

Abychom však nezůstali jen u Toma Cruise (přece jenom, na kontě máte i mnoho jiných zajímavých rolí), přejdeme raději k jiné filmové značce. V sérii Transformers od režiséra Michaela Baye jste daboval plukovníka Williama Lenoxe, jednu z nejoblíbenějších lidských postav celé ságy. Jak se Vám daboval elitní americký voják? Máte k Transformerům nějaký vztah?

Tak na tohle mohu odpovědět jediný. Jestli si někdo myslí, že jsme kvůli dabování Transformerů někde stříleli z nějakých rachejtlí, pobíhali někde po lese a stříleli po sobě, tak je to nesmysl. Nicméně Transformeri se točili strašně chaoticky. Američani jsou totiž

zvyklí svá díla natáčet kontinuálně. Sice vymysleli příběh, ale nikdo pak nevěděl, jak se to bude dál animovat a upravovat. Nakonec z toho bylo naprosto luxusní dílo. Bylo to krásné – kamera, režie, prostě všecko. Jenže dabing probíhal tak, že jsem přišel na frekvenci a řekli mi: „Tak tady máš text a natoč ho.“ To byl nějaký dialog, který jsem zrovna namluvil. Pak mi řekli: „Dobrý, fajn.“ No jo, jenže týden nato mi zavolali znovu, protože to Amíci předělali. Předělali to například tak, že v textu místo slova „možná“ bylo „asi“. Tak jsme to znova přetáčeli.

U Američanů funguje princip, že čím je film dražší, tím bude úspěšnější, proto si s námi takhle hráli. Posílali nám dokolečka opravy, které podle mě neměly smysl, ale Amíci to tak chtěli. Tak jsem znovu přijel a místo „možná“ jsem řekl „asi“. Za 14 dní jsem opět přišel a místo „asi“ jsem zase zpátky řekl „možná“. Oni si pak vybrali a bylo to pro ně asi přínosné. Takovou mám bohužel zkušenost. I když... nechci říct bohužel. Amíci to zkrátka chtějí mít precizní. To je stejné, jako když jsme kdysi točili Star Wars. Oni nám dokolečka posílali nové verze, abychom je pak natočili. Mají dost peněz, takže si to asi můžou dovolit.

K Transformerům mám kladný vztah. Kdybych něco takového viděl za mlada, tak bych se z toho asi podělal. Je to dobře natočená akční podívaná.

Rozhovory

V Rychle a zběsile jste propůjčil hlas Romanu Pearcovi, charismatickému černošskému hrdinovi, kterého ztvárnil Robert Epps. Jak se Vám akčně laděná závodní série namlouvala?

Abych řekl pravdu, Rychle a zběsile není můj styl. V těch filmech jezdí auta strašně rychle a mají různé bouračky, ale mě to nijak neoslovilo. Tyhle filmy nemám rád a závodní série se mi moc nezamlouvala. Ale pochopitelně jsem se snažil dabing udělat tak nejlépe, jak jsem mohl, aby nebylo poznat, že se mi konkrétní film příliš nelíbí.

V komiksovém bijáku Sebevražedný oddíl (v originále Suicide Squad) inspirovaném původní komiksovou sérií z dílny DC Comics jste propůjčil hlas Deadshotovi, jednomu z protagonistů. Jak jste si užíval namlouvání antihrdiny, respektive záporáka, v podání Willa Smithe? Bylo to něco jiného, než na co jste obvykle zvyklý?

Willa Smithe mám moc rád. Rád ho dělám, protože mi je blízká jeho tvorba, žánry, ve kterých hraje, a jeho vkus. Moc se mi líbí jako herec. Přiznám se, že si přesně nepamatuji, o jakém filmu mluvíte. Ale antihrdina v podání Willa Smithe, to musela být radost.

S Willem Smithem jsem jinak namluvil jeden z nejhezčích filmů, které si pamatuji. Konkrétně šlo o Sedm životů. Bylo to o člověku, který umírá a rozhodne se rozdat své orgány někomu, kdo bude žít. Je to hrozně zajímavý film. Napínavý, pěkně natočený, s fascinujícím koncem... prostě krásný. Podle mě jeden z nejhezčích filmů Willa Smithe.

Kromě hraných projektů máte také na kontě řadu animovaných filmů a seriálů. Vaší nejvýznamnější animovanou rolí je Fred ze Scooby-Dooa, kterého jste daboval již nesčetněkrát (např. filmy Scooby-Doo a Batman: Spolu odvážně, Lego Scooby-Doo: Případ pirátského pokladu nebo seriál Co nového, Scooby-Doo?). Jak se Vám Fred v průběhu Vaší kariéry daboval? Co všechno obnáší dabování ikonické animované postavičky?

Víte, vždycky je to věc náhody. Nejde o to, jestli jste dobrý nebo špatný dabér, jestli excelujete nebo ne. Jde o to se náhodně dostat k něčemu, co má nějaký hlubší smysl. A to je třeba Scooby-Doo. Já už jsem na animované filmy starý. Každopádně se mi líbí, že se ten seriál průběžně mění. Točí se už asi 40 nebo 50 let a princip je strašně jednoduchý, což se mi na tom líbí. Je to pohádka pro děti, která má pořád stejnou zápletku se stejnými konci. Končí to vždycky dobře, což je pro děti, co na to koukají, strašně důležité. Mohou si totiž vymezit, že je něco špatně a že je něco dobře. Dobro vždycky vítězí. Nějakého bubáka vždycky odmaskují a pak jej hodí do žaláře. Potrestají ho a pravda zvítězí, což je morálně hrozně důležité. Děti na to koukají a vědí, že nějaké strašidlo, které vše kazí a komplikuje, nakonec bude jenom nějaký obyčejný grázlík, kterému sundají masku, a hotovo.

Scooby-Doo je podle mě úspěšný, protože má jasně danou strukturu. Každé děcko ví, že příběh skončí dobře, ať už se to jakkoliv zkomplikuje. A také se díky tomu naučí nebát se toho, co člověk nevidí kolem sebe. Zjistí, že za každým démonickým zlem se skrývá nějaký úplně obyčejný člověk, který páchá něco zlého.

Dabují se Vám lépe hrané nebo animované snímky? Vnímáte v jejich namlouvání nějaký rozdíl, nebo si myslíte, že jde o stejnou práci, v níž nelze nalézt žádné výraznější odlišnosti?

To je zásadní otázka. Víceméně se dabují lépe animované postavičky. Člověk se u nich může více vyřadit, a tak trochu se pobavit. Když člověk přijde a točí nějaký složitý film, ve kterém je každý dialog důležitý a nesmí se říct ani slovo navíc, musí být všechno přesné. Oproti tomu animované postavičky dávají dabérům trochu svobodu. Samozřejmě se řídíme originálním zněním, ale jsme schopni si s ním trochu pohrát (např. udělat zvuk, který v původní zvukové stopě není, nebo postavičce přidat něco ze sebe).

Animovaný snímek je lepší. Synchron se totiž nemusí tak strašně řešit, protože se v animovaných klapačkách trochu ztratí. Animované postavičky dabuji rád a jsou pro mě svým způsobem odreagováním. Už mnohokrát jsem si dovolil přidat nějaký fór a klukům z režie se to líbilo, takže jej tam nechali, ačkoliv původně vůbec nebyl ve scénáři.

Hrané filmy jsou úplně odlišné. Máte v nich přesně dané, co máte dělat. Většina režisérů, kteří točí nějaký film, ho režírují tak, že řeknou: „Tady udělej tohle, tady tamhleto.“ Samozřejmě jde o to pohlídat různé věci – aby synchrony seděly, aby byl zachován smysl věty, aby dialogy správně navazovaly na sebe. To všechno je zásluha režisérů. Všechno je jinak přesně dané a dopředu natočené. Já to jenom musím přenést do podoby, aby to bylo co nejlépe originálu. Žádný prostor pro blbnutí tam není, protože se člověk musí co nejvíce přiblížit původnímu znění, aby zněl co nejpřesněji.

Obojí má něco do sebe. Když člověk točí hezký hraný film, co má hlavu a patu, tak je to taky radost, protože si člověk najde polohu konkrétní postavy, kterou někdo původně hrál.

Rozhovory

Našla se ve Vaší dabingové kariéře role, která se Vám dabovala špatně, případně Vám přišla obtížná na namlouvání? Pokud chcete, můžete jich klidně zmínit více.

Musím se přiznat, že se spoustou své práce nejsem spokojený. Dabing dělám 35 let. Za tu dobu jsem natočil strašně moc filmů. Když po letech slyším nějakou ze svých starších rolí, tak si říkám: „Pane Bože, to jsem nenamluvil dobře. Tohle jsem měl udělat jinak.“ V podstatě na své dabingy moc nekoukám, protože v nich furt vidím chyby, kterých jsem se dopustil. Furt mám pocit, že se to mělo udělat jinak. Proto na většinu svých dabingů moc nekoukám.

Co mě však nejvíce mrzelo, respektive co jsem namluvil fakt špatně, byl film Barva peněz, ve kterém hráli Tom Cruise a Paul Newman. Je to o chlapíkovi, který učí mladíka, jak se živit kulečnickem. Hrozně zajímavý film, ale můj výsledek katastrofální. Newmana mluvil pan Luděk Munzar. Tenhle velikán seděl vedle mě u mikrofonu ve studiu a já se strašně snažil, abych s ním mohl držet krok. Tak jsme tam seděli a měli mezi sebou nějaký dialog. Já něco řekl, on odpověděl a takhle jsme pokračovali. Všiml jsem si, že pan Munzar to dělal fikaně. On vůbec nehrál. On se k tomu mikrofonu vždycky přitulil a něco řekl. Neslyšel jsem ho, pouze jsem věděl, že tam má nějakou repliku. Pak jsem přišel já a něco jsem řekl. Když jsem pak slyšel výsledek, tak jsem zjistil, že já, který se snažil strašně hrát, abych se vyrovnal dabingovému mistrovi, působil křečovitě a nepřírozeně. Kdežto Munzar, který hrál o 300 % míň než já, to přes ten mikrofon sdělil a bylo po ptákách.

Byla to role, na kterou jsem moc hrdý nebyl. Pana Munzara jsem nedostihl ani v poslední zatáčce. Ale každý jsme nějaký a věřím, že i pan Munzar, tehdy starý a nemocný, mi to odpustil.

Vzpomenete si na nějakou vtipnou historku z dabování filmu či seriálu? Jestli ano, podělte se o ni.

Napadá mě pouze jedna. Jistě znáte herce Karla Augusta. Je to člověk, který už není mezi námi. Hrál v různých komediích, ale vůbec nedaboval, pouze hrál ve spoustě filmů. Jednou mu zavolali, jestli by nepřišel nadabovat nějakou roli v nějakém filmu (myslím, že to bylo něco z Batmana). Byl to asi strašně skromný chlap a ve své podstatě neuvěřitelně zodpovědný. Roli tedy přijal, a dokonce mu poslali kazetu, kterou si mohl pustit a mohl si to doma jakoby předtrénovat. On totiž dabing nikdy nedělal a nevěděl, jak se to dělá.

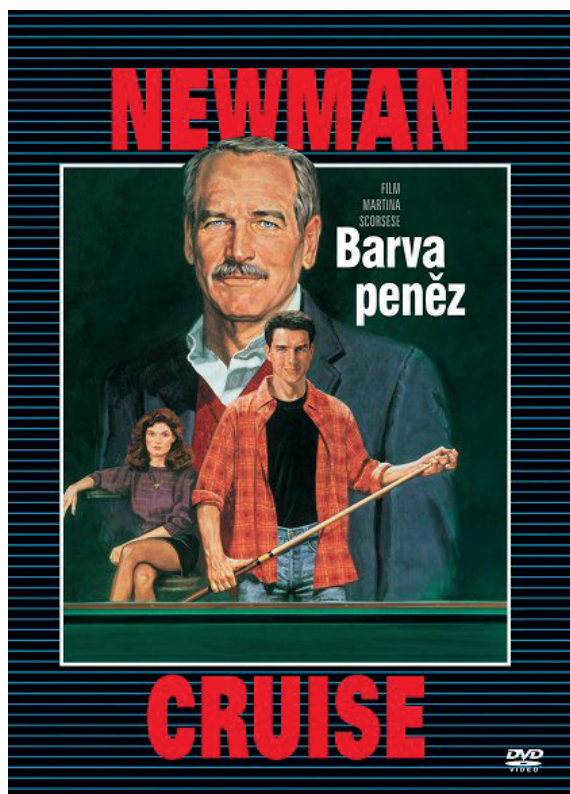

Přišel den natáčení. Všichni jsme už seděli ve studiu. Přišel pan Augusta, sednul si a začalo se točit. Režisér najednou říká: „Pane Augusta, ale vy tam neděláte tohoto Thomase. Vy tam děláte... Steva.“ On pak říká: „No moment, já jsem se učil ale tohohle toho prvního, já toho druhého neumím.“ Režisér pak nato: „Ježíš, to se nějak natočí.“ A Augusta pak řek: „To se nenatočí! Já to neumím, já jsem se tu roli, kterou dělá někdo jinej, musel naučit nazpaměť.“

Lidé z režie říkali: „No a co s tím tedy budeme dělat?“ A on pak řekl: „No nic! Půjdu domů, vyhodím z okna tu VHS, kterou jsem si kvůli tomu koupil za 20 000, a už nikdy v životě do dabingu nepřijdu!“ A odešel. Byla to klasa!

Ještě bych se Vás chtěl zeptat na jednu otázku. Co byste rád vzkázal fanouškům českého dabingu?

Přeju jim, aby se jim dabing příjemně poslouchal, abychom si drželi nějakou úroveň a aby diváci měli možnost poznat herecký výkon převedený do češtiny. Je to složité, ale pochopitelně my, dabéři, moc děkujeme všem divákům, kteří nás mají rádi. Doufám, že se vaší přízni budeme těšit i nadále.

Rozhovory

EVERYTHING THAT KILLS ME MAKES ME FEEL ALIVE

S vedoucím redakce a moderátorem Rádia Haná či Rádia Metropole, vystudovaným technikem i žurnalistou, běžcem, ale i otcem dvou synů Tomem Gottwaldem jsme se setkali v prosinci loňského roku. Tehdy redakci Gymplovin připravil v prostorách rádia nezapomenutelnou hodinku včetně natáčení rozhlasové zprávy. Požádat autora ještě horké sci-fi novinky Polibek Choroby o rozhovor bylo nabíledni. Jsme rádi, že Vám sympatického moderátora a spisovatele můžeme přiblížit v následujících řádcích.

Univerzita Palackého
v Olomouci

Vystudoval jste střední průmyslovou školu a pak přehodil výhybku k žurnalistice na Univerzitě Palackého v Olomouci, následovala mediální studia na Univerzitě Karlově v Praze. Byl to vzhledem k Vaší tendenci spojovat techniku a umění vývoj, nebo jste si někdy řekl, že jste se volbou střední školy minul?

Přes chyby a nechutě jsem k tomu dozrál. U přijímaček na gympl jsem vyhořel, na průmku mě vzali a mně se tam začalo mezi těmi stroji líbit. Ty stroje byly super. Třeba takový soustruh vás mohl z fleku zabít, když jste k němu neměli respekt. Jestli máte odolný žaludek, tak se mrkněte na nějaké video, kde obráběče namotá starý soustruh. Je to hrůza.

Technika měla své temné kouzlo, ovšem bral jsem ji spíš jako koníček. Živit jsem se tím nechtěl.

Později v Olomouci během studia biofyziky jsem zjistil, že lze studovat žurnalistiku. Najednou to ve mně začloulalo a já měl jasno. A už to šlo ráz na ráz – bakalářská žurnalistika a magisterská mediální studia na UPOL a pak po několika letech už během práce a s rodinou za zády úlet v podobě malého doktorátu v Praze na Karlovce.

Co by měl mít ve vínku mladý člověk, který zvažuje studium žurnalistiky?

Chuť, opravdové vnitřní rozhodnutí a taky porozumění. Protože „jen“ studium žurnalistiky z vás žurnalistu asi neudělá. To už musí být ve vás. Dostanete tam spoustu nástrojů, které vám pomohou se zlepšit, ale jinak je to na vás. Je to asi takové, jako byste člověku dali spoustu barev a štětců a čekali, že teď už přece musí být skvělý malíř. Dobře víte, že to funguje trochu jinak (mrk, mrk).

Univerzita
Karlova

Působíte poměrně uzavřeně, přesto Vaše práce spočívá v komunikaci ve veřejném prostoru. V Rádiu Haná působíte především jako zprávař, moderujete ale řadu akcí a také Pondělní podcast na Rádiu Metropole. Je vám bližší poloha zprávaře, či moderátora?

radio
METROPOLE
92 FM

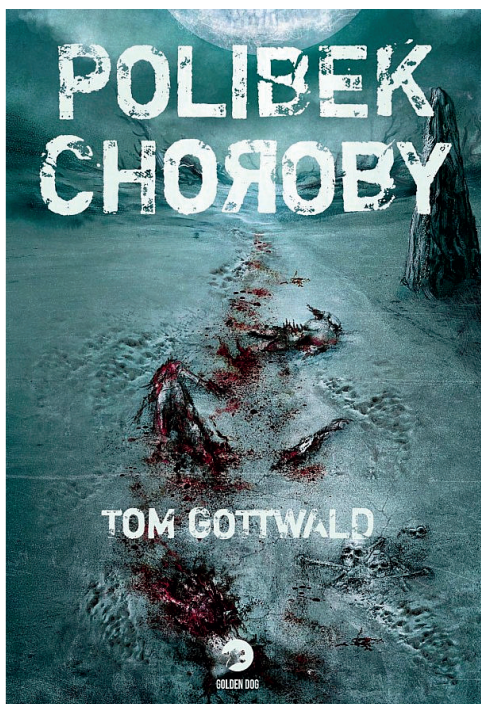
No jo, já jsem děsný introvert. Až z toho lezu na pódium a vykládám si s neznámými kolemjdoucími a telefonuji v práci, kam to jen jde. Nicméně uzavřeně asi působím. A jestli je mi bližší moderování nebo zprávaření... Dřív bych asi řekl zprávaření. Dnes už to беру, jak to přijde. Všechno je to hezké – zprávy pro Rádio Haná, rozhovory pro Rádio Metropole nebo moderování akcí pro agenturu Forsberg.

Rozhovory

Pracujete de facto neustále pod tlakem – na přípravu informací a jejich zpracování máte omezený časový limit – daří se Vám vždy držet „cval“, nebo přijdou dny, kdy cítíte, že by bylo dobré na chvíli z roztočeného soukolí vyskočit?

Je to fuška ty zprávy, to vám povím. Ráno máte na každou relaci deadline půl hodiny a později každou hodinu, ale zase jsou relace delší. Seženete si informace podle nastaveného tematického záběru, informace zpracujete do formy rádiové zprávy, natočíte to a odešlete do studia. A takhle dokola, než vám skončí směna. Asi nejtěžší je ty informace sehnat. Pro každé zprávy musíte pokrýt region, domov, svět a sport a všechno to musí být informace užitečné nebo aspoň jinak zajímavé. Občas je těžké něco splášit, ale vždy to nějak dopadne. A ohledně vyskočení z roztočeného soukolí. Víte, na mně v práci záleží, proto musím být zodpovědný a moc nevykakovat.

V jednom z rozhovorů jste uvedl, že talent lze nahradit vytrvalostí a pílí. Aniž bych pochybovala o Vašich schopnostech - jste sám svým stimulem k práci, nebo potřebujete i stimul vnější?

Určitě lze takto nahradit. Taky si však přitom víc vytrpíte (smích). A ano, jsem sám svým stimulem k práci. Hrozně si vážím toho, že jsem na světě. Dělán všechno proto, abych se necítil, že jsem jen do počtu. Obava z přebytečnosti mezi osmi miliardami lidí mě žene k činnosti.

Prý trpíte samomluvou – uspořádáváte si tak myšlenky, nebo ventilujete témata, ke kterým nemáte po ruce partnera do dialogu?

Samomluvu si omlouvám tím, že rychle potřebuji radu odborníka. Takže to vypadá na to třídění myšlenek. Ještě si pak za pomoci samomluvy dělám dialogy, když třeba píšu nějakou prózu. A s pomocí samomluvy si i zadržuji, když reflexivně cítím nějakou nespravedlnost.

Vaši knize Polibek Choroby předcházely básnické prvotiny – mimo jiné i veršovaná pohádka Ledová růže, kterou jste napsal v sedmnácti letech. Co Vás inspirovalo právě k tomuto žánru? Četl jste sám v době dospívání veršovanou epiku?

Ojoj, to už je tak dávno. Určitě to byly nějaké romantické důvody. Dal jsem tu pohádku i do soutěže. Neuspěla. Snad málo erotiky a příliš romantiky, nevím. Jinak si vzpomínám, že jsem v té době rád četl Erbena nebo Poea.

Máte rád příběhy, „ze kterých mrazí“. Platí to jen o četbě, nebo obecně v životě vyhledáváte situace, výzvy, které ve Vás pocit napětí a jisté míry strachu vyvolávají? Myslíte, že strach, který dennodenně jako lidé prožíváme v situacích reálného života lze jednoznačně odlišit od strachu z fiktivních příběhů?

Muhahaha, jen skrz strach, hrůzu a bolest člověk cítí, že je živ. Či jak zpívají One Republic „Everything that kills me makes me feel alive“. Dobře, trochu zvažníme. Velmi rád se bojím. Když mi běhá mráz po zádech, je to jeden z nejpříjemnějších pocitů, co znám a mám.

A ta druhá otázka... Kdybych si chtěl zahrát na chytráčka, tak použiji jako odpověď Thomasův teorém. Zvědavý čtenář nechť si dohledá. Pojdme však žít prostěji. Přečtu-li si beletrii Polibek Choroby, jistě budu cítit jiný strach, než když si přečtu nějakou odbornou knihu o chorobách z polibku.

Vaše kniha Polibek Choroby je inspirována tzv. Tunguzskou událostí. Zabýváte se záhadnými jevy a neobjasněnými událostmi systematicky? A proč právě událost ze Sibíře?

Vůbec. Jen se mi líbí některé příběhy a zkazky okolo záhad. Je třeba zajímavé, jak se vyvíjí příběh okolo Ďatlovovy výpravy. Zvědavý čtenář nechť si opět dohledá. Tunguzská událost je svým způsobem opravdu unikát. Výbuch nad centrální Sibiří, který vyvrátí desítky milionů stromů. Slyšet šel asi tisíc kilometrů daleko. A nikdo to tehdy neřešil; jedeme dál. Řekl jsem si, že to chce nějaký příběh okolo. Navíc k té události došlo v tak zajímavé době. Nemohl jsem jinak.

Přikláníte se k některé z hypotéz, ať už realistické, či fantastické, která Tunguzskou událost vysvětluje?

Já vám nevím. Přál bych si, aby tu záhadu někdo vědeckými postupy objasnil. Ale jak? Výbuch na tu dobu neuvěřitelné síly a nezbyl po něm žádný jednoznačně uchopitelný důkaz původu. Jenom spoušť. Nejvíc převažuje vědecký názor, že tam těsně nad zemí vybuchla planetka. No a já jsem se rozhodl, že v mé knize to bude o něco děsivější a že se to řešit bude a že tam bude i láska :).

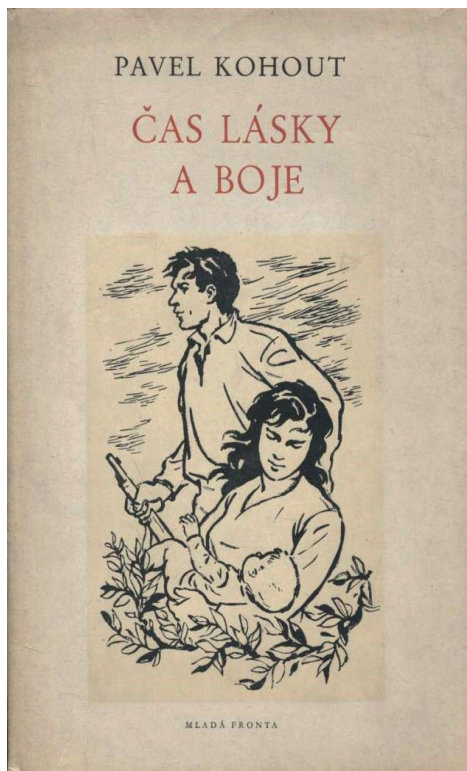
Závěrem čtenářům Gymplovin prosím prozradte, jak „čistíte hlavu“? Běháním? Horskými túrami? Četbou?

Nejvíc se uvolním a uklidním, když si popovídám s manželkou. Rád si taky hraji se syny. Pak je mi velice hezky, když dokončím práci. A taky moc rád běhám a všechny zážitky si píšu do deníčku, aby si má rodina mohla v budoucnu číst, jaký měl praprapradědeček zajímavý život.

Literární toulky

SOUČASNÁ SPOLEČNOST JE PODOBNĚ SLEPÁ, JAKO JSEM BYL PO VÁLCE JÁ

ROZHOVOR S PAVLEM KOHOUTEM

Zažil Mnichov, okupaci i Pražské povstání. V padesátých letech psal politické verše, v šedesátých vystoupil s kritikou komunistického režimu. Byl spoluvůdcem Charty 77 a nuceným emigrantem. Dramatik, básník a prozaik Pavel Kohout.

Svou uměleckou dráhu jste zahájil jako komunista. Psal jste básně v duchu budovatelské poezie (např. sbírka Čas lásky a boje), komunistické pohádky (povídková sbírka O černém a bílém) a prorežimní dramata (Dobrá píseň). Jak s odstupem času vnímáte svou ranou tvorbu?

Jako nebezpečně naivní. Byla výsledkem toho, že větší část mé generace, která těsně po pubertě vyšla z krvavého tunelu války, z neznalosti naletěla na pohádku o šťastné budoucnosti v komunismu, kterou jim vyprávěli manipulátoři, chystající se nahradit předválečnou demokracii diktaturou.

Během 60. let získaly značnou proslulost Vaše aktualizované dramatické adaptace děl české a světové literatury (Válka s mloky, Cesta kolem světa za 80 dní, Josef Švejk). Je náročné převést slavná knižní díla do divadelní podoby? A co adaptování jako takové vůbec obnáší?

Je to vzrušující, jelikož jde o převod z druhého rozměru knihy do třetího rozměru divadla. Obnáší to úctu k originálu a trochu fantazie.

Od konce 60. let se do Vašich divadelních her začaly promítat prvky absurdního dramatu. Podobně jako Pavel Landovský jste navázal na Havlovu postavu intelektuála Ferdinanda Vaňka, kterého jste použil v aktovkách Atest, Marast a Safari. Jakou vlastnost máte na Vaňkovi nejraději? Proč podle Vás jde o zajímavého protagonistu?

Lidé moci ho pro jeho slušnost považují za neškodného intelektuála, než ztroskotají na tvrdosti jeho přesvědčení.

Na předchozí otázku lehce navážu. Václav Havel byl ikona nejen literární, ale také politické scény. Jak na něj zpětně vzpomínáte? Byl to skvělý člověk?

V sedmdesátých letech, kdy jsme byli něco jako „pobratimové“, byl skvěle normální. Vysoká funkce člověka promění, už sama nutnost jeho ochrany ho odstříhne od „normálních“ lidí. Ale skvěle přivedl Českou republiku z podsvětí do světa.

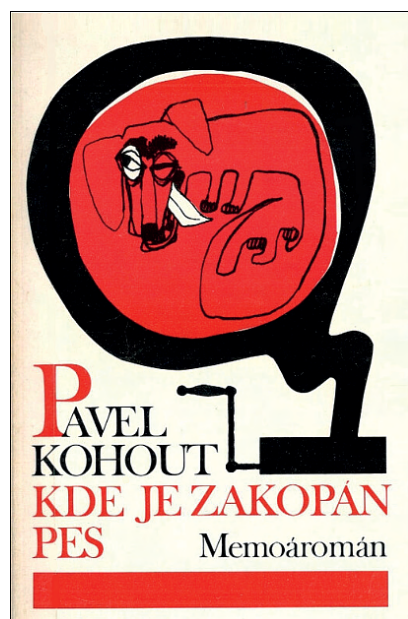

Literární toulky

Nedílnou součástí Vaší tvorby jsou tzv. „memoáromány“, tedy díla, ve kterých vycházíte z vlastních vzpomínek. Vypíchnul bych například tituly *Z deníku kontrarevolucionáře* a *Kde je zakopán pes*. Proč by si měli dnešní čtenáři některý z Vašich memoárománů přečíst?

To jim líp řeknete Vy, až si přečtete i mou autobiografii *To byl můj život??* kterou nemáte ve svém úctyhodném seznamu.

V černém románu *Katyně* (1978) jste odvyprávěl příběh Lízinky Tachecí, mlčenlivé dívky, která se dostane do prvního ročníku školy pro katy. Zvolil jste si zajímavé a netradiční téma. Jak jste k němu při psaní přistupoval?

Načetl jsem si českou, německou i anglickou literaturu penologickou – o trestu smrti – a pochopil jsem, že o těch hrůzách, které se na nás nadto denně valí z médií, se dá vyprávět jen „černým humorem“.

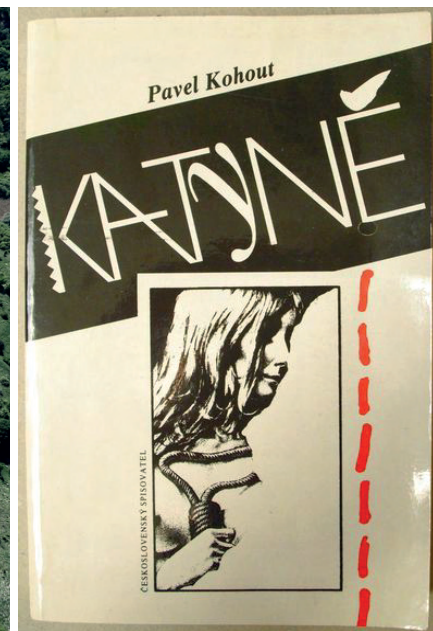
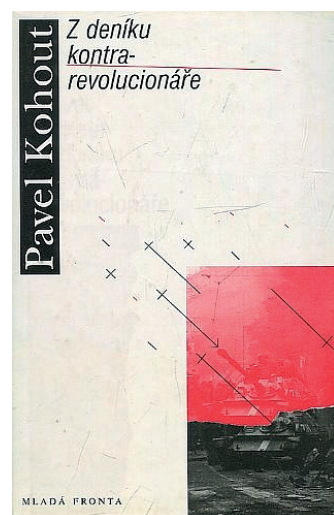
Z příběhu mi utkvěla v hlavě postava zasloužilého kata a profesora Bedřicha Vlka. Co nebo kdo Vás k němu inspiroval? Mělo jít o skrytou symboliku komunistického režimu?

Ne, měl jsem na mysli totalitní režimy všeho druhu a Vlk i všechny ostatní postavy jsou smyšlené. Tou hlavní je ovšem čarokrásná Lízinka, která studuje, aby se stala první popravčí-katyní na světě. Má i poslední větu v románu, jehož několik set stran opravdu promlčí.

Román *Hodina tance a lásky*, nesoucí podtitul *Německá romance*, vznikl v letech 1988 a 1989 a pojednával o osudu dospívající německé dívky Kristiny Kleinburgerové. Děj byl zasazen do období 2. světové války a jako dějiště románu jste zvolil terezínskou Malou pevnost. Co Vás na tématu 2. světové války tak

lákalo a proč padla volba na Malou pevnost?

Román jsem přepsal ze scénáře své tehdejší přítelkyně a dnešní ženy Jeleny Mašínové, tehdy studentky FAMU. Navštívili jsme spolu pevnost Terezín a jí se nejvíc dotklo, že velitel Jöckel dal pár desítek metrů od popraviště vystavět bazén pro své dospívající dcerky. Napadlo ji napsat příběh o všedních dnech a domácích radostech vrahů a moc se jí to zdařilo, jenže zfilmování bylo ukázáno, když si mě, „myšlenkového zločince“, vzala. Náš společný scénář pak po listopadu 1989 skvěle natočil režisér Polesný.

Literární toulky

V netradičním svazku *Přítoky románů* (2020) jste se rozhodl experimentovat. Přečetl jste si všechna svá starší díla znovu, vybral z nich pasáže, které by mohly fungovat jako samostatné povídky, a z nich jste následně poskládal celistvou knihu. Co Vás k tomuto originálnímu nápadu přivedlo?

Byl to pokus uspořádat jakousi přehlídku literárních bifteků, proto ji doplnily obrazy mého syna Ondřeje a jeho ženy Evy Vones.

Vaší zatím poslední knihou je dvě stě stránkový svazek *Letorosty samomluvy* (2022), ve kterém se ohlížíte za každým rokem Vašeho života. V čem se *Letorosty* odlišují od Vašich předchozích knih? V čem jsou podle Vás unikátní?

Má méně než dvě sta stran, ale je v něm skoro sto příběhů. Vhodné čtení do postele, usnout se dá kdykoli.

Dcera Tereza Boučková šla ve Vašich šlépějích a od konce osmdesátých let se věnuje literární práci jako prozaička. Z její tvorby lze zmínit například prvotinu *Indiánský běh* nebo autobiografický román *Rok kohouta*. Jste na svou dceru pyšný? Inspiruje Vás v něčem?

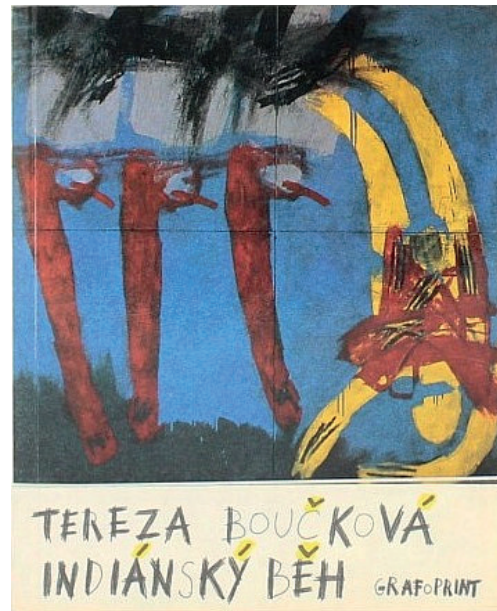
Pro Terezku nejsem jen otec, ale i konkurent, takže dělá vše, aby v mých šlépějích nešla a nepsala. Není tedy, čím bychom se mohli vzájemně inspirovat.

Zažil jste éru komunistické diktatury. Co by si současná společnost měla z tohoto nešťastného období českých dějin odnést? Jak se můžeme coby národ poučit z předchozích chyb?

Zažil jsem v letech 1939, 1948 a 1969, jak se česká společnost přes noc ponořila dvakrát do diktatury a pak i do ostudné „normalizace“. Návraty trvaly vždy dlouhá léta. Bojím se, že si současná společnost koleduje o totéž, protože je podobně slepá, jako jsem byl po válce já.

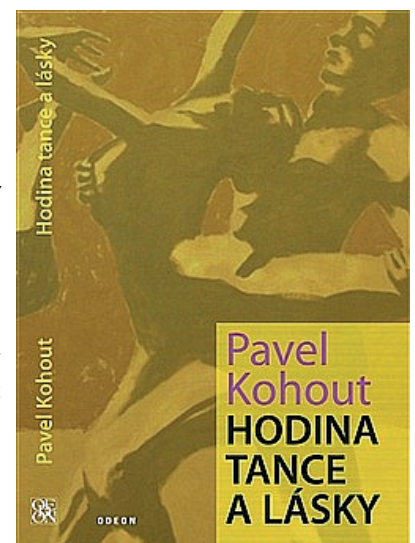
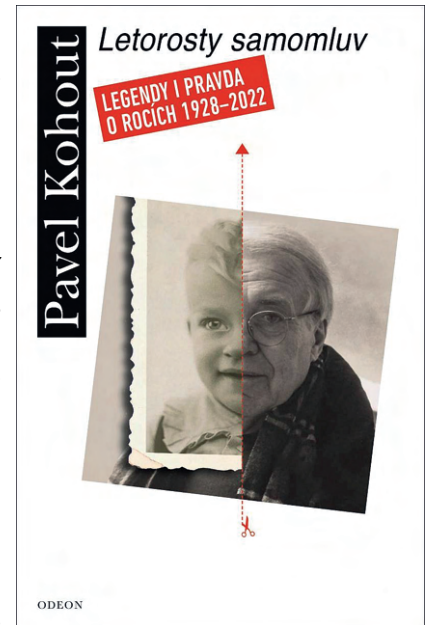
O Vaší plodné tvůrčí kariéře se učí ve školách. Některá Vaše díla jsou dokonce součástí maturitního seznamu četby. Těší Vás to?

Ano, tím víc, že už jsem maturitní otázkou jednou jako mladý básník byl, ale normalizátoři mě po roce 1968 na dvacet let vymazali z čítanek i z veřejného života, a nakonec i vynesli z vlasti...

Poslední otázka: co byste vzkázal studentům a čtenářům?

Pokud ještě od Kohouta nic nečetli, doporučuji hlavně onen Jeleně Mašínové „odcizený“ příběh *Hodina tance a lásky*, je jistě v mnoha městských knihovnách. Mohl by je zaujmout i „memoároman“ *Kde je zakován pes*, věnovaný Chovnému psu Československé socialistické republiky, Elita rekord, drsnostému jezevčíkovi Edisonu, kterého zavraždili sluhové komunistického režimu, když už nesměli zabíjet páníčky...

Daniel Palička

Literární toulky

TYROLSKÉ ELEGIE

Devatenácté století bylo plné české literatury a Karel Havlíček Borovský byl jeden z významných spisovatelů národního obrození. Mezi jedny z jeho mnoha děl patří i Tyrolské elegie.

Odešli byste s nimi?

Dvě hodiny po půlnoci,
když na třetí šlo,
tu mi dával žandarm u postele
šťastné dobrýtro.

Se žandarmem slavný ouřad
celý v parádě,
pupek kordem pevně obvázaný,
zlato na krágle.

„Vstávají, pane redaktor,
nelekají se,
jdeme v noci, nejsme však zloději,
jenom komise.

Od všech z Vídně pozdravení,
pan Bach je líbá,
jsou-li prej zdráv? A tuhle to psaní
po nás posílá.“

Šli byste s nimi? Proč ano/ne? Dejte nám vědět na skolnicasopis@outlook.cz

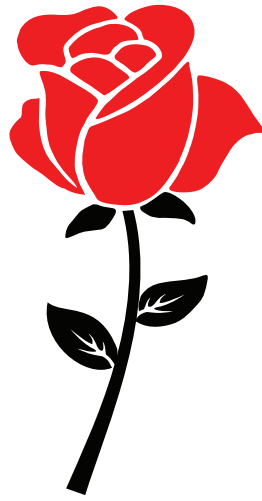

Vlastní tvorba

IDEÁL ANEB JAK BÝT PERFEKTNÍ

Není tam prostor snít
ani vášeň a touhu mít.
Jen v tabulce a řádku
být zavřen pod oprátku
a za davem slepě jít.

Není lepší mít ideál vlastní
a nebát se, že nebudete šťastní?
Být spokojen ve vlastním těle,
k ostatním se chovat vřele
a překonat všechny strasti?

Markéta Šlinská, V6

RŮST

Ráno vysvítá slunce, chlad noci odchází s teplem a světlem nového dne. Vlhkost rosy květina vstřebává. Otevírá svůj květ po doteku prvního paprsku. Poté se zvedá a připravuje se na sprchu energie k růstu. Vypadá to na krásný den. Najednou se zvedne vítr a teplo, co slunce dává, bylo ukradeno. Květině to nevádí, pokračuje ve střežování okolních živin, provádění fotosyntézy a následného pomalého růstu. Doroste nových výšek, výšek, kde ještě nikdo nikdy nebyl.

Nečeká to nikdo, slunce, vánek, mraky, ale hlavně květina sama, když ji přislápnou vysoká a těžká bota farmáře. Její květ je přitlačen k zemi a její jemné bílé okvětní lístky se zabarví do barev povrchu, do kterého byla zamáčknuta.

Místo aby dosáhla nových výšek, skončila v nejnižší propasti svého života. Slunce svítí, vítr vane, listí i tráva šumí. Mraky stále utíkají po nebi, ptáčky létají a nosí si větvičky pro své nové hnízdo. Bolí to tu květinu?

Slunce už dochází druhého konce oblohy a pomalu se loučí s touhle částí země. Všechno se klidní a pomalu se chystá na kutě, jen slabý vánek z rána jemně sílí a jemně slábne.

Když vyšly hvězdy, kterých bylo vidět jen pár, a měsíc schovávající se za mraky, nebylo to nic výjimečného. Noční nebe jako každé jiné, a přitom ho už znovu stejně nikdy neuvidíme.

Ráno slunce zase vychází, sice ne bez mráček, ale vychází a zdraví všechny svým zářivým úsměvem. Květiny si nestěžují, otevírají své květy a začínají s každodenní rutinou růstu dál, výš. Malá květina zašlápnutá farmářem také, kořeny jí přece stále zůstaly.

Ondřej Florec, V6

IDEÁL, A CO DÁL?

Říkal, že jsem ideál.
A co dál? ...říkala jsem já...
Co když mi nestačí být ideál,
dá se jít ještě dál?
Chtěla bych být vším.
Tichý křik, hlasité mlčení,
temná záře, bezbolestné mučení.
Jen když budu tvoje
a nejvíc ať jsem moje.
Třeba mi k životu stačí být...
Chci být vším, ale nejvíc ať jen jsem!
Živý sen, chladná zem,
ať mě objevíš jak Amundsen.
Ať jsem tvůj snář,
ať nade mnou vidíš polární zář.
Ať nemusím být ideál.
Ať všem stačí, že jsem.
Já, Emilka obecná,
veselá i šťastná,
někdy tichá i ubřečená.
Človíček, co na planetě Zemi,
prostě jen dýchá a žije.
Stěžuje si na lidi i jejich mravy
a doufá, že jednou bude ten pravý.

EMILKA

HORA ŘÍP

A tak se zase ptám...
Proč každý večer přemýšlím nad tím, co dělám špatně?
Přesto, že vidím v lidech jen to dobrý,
tak je to důvod, co mě přivádí k záhubě.
Ač se snažím, jak se snažím,
žádnému na mně nezáleží
tak moc, jak bych chtěla.
A možná mám jen vysoké nároky
a možná je to dobou,
možná je to v obou,
ne jenom ve mně...
Každopádně vždycky ty myšlenky
přijdou ve tmě.
Já už nevím, co mám dělat,
protože bych tě tak ráda měla
jenom pro sebe.
-tebe-
Asi je to přece jen ve mně,
v každém vidím jen to dobrý
a přehlížím to špatný,
vždy se potom divím,
že mi dali košem,
když rok se s rokem sešel.
Asi je to ve mně,
zas sedím ve tmě
a mám tyhle myšlenky.
Asi přece jenom je to ve mně,
protože mám pocit, že tobě na
mně už nezáleží,
tak, jak kdysi záleželo,
asi se mi to vše zdálo.
Ale možná to přece není ve mně,
nýbrž v této době.
Moje "vysoký nároky",
se staly vysokými přes roky,
kdy vytratil se respekt.
Tak třeba je to dobou,
ve které bych si přála,
aby byla v obou,
ta láska, co bejvávala.

Takže možná je dnes špatně,
že chci usínat v něčí náručí,
a rozumět druhému i bez řeči.
Možná je špatně, že si přeji
někoho se srdcem jen pro mě.
Možná je špatně, že lásku hledám
v dnešní době.
A možná přijde později a možná
už přišel dřív,
tak čekám, až mě někdo objeví
takovou, jaká jsem,
jako praotec Čech horu Říp.

EMILKA

ZNAMENÍ...

Další zastávka na znamení
a já čekám a čekám.
Mám však strach,
co když žádná není,
nebo červené tlačítko pro ukončení
nepotkám.
A jestli to znamení bude jako od ženy k
muži,
snad budu mít husí kůži,
až dojde mi, co jsem přehlídla.
Další zastávka na znamení!
- čekám a čekám.
Ptám se, jestli další být může,
vidíc přitom pohled zmateného muže.
Je nemožný, aby tahle cesta ještě pokračo-
vala...
Mám pocit, že už jsme dávno na konečný,
ty chvíle ve vlaku a v buse jsou nekonečný.
Sice mě uklidňuje jízda tam a zpátky,
ale všude kolem jsou prázdné duše se
sluchátky
a to mě děsí, jsem jednou z nich...
Život bych prožila na cestách
a nejradši na těch, co nikam nevedou,
jednou pro tenhle život budu tou pravou.
-Čekám.
Další zastávka na znamení.
Už pochybuji, že se někdy dočkám,
protože měla být před pěti minutami,
kdyby jen vlak zase neměl zpoždění,
proto také už nezastaví.
Kdo chce, za jízdy vystoupí,
i když všichni víme, jak je těžký vystoupit z
něčeho,
co máme zažitý.
Po pádu nestane se mi nic vážného -
naražený koleno, zvrtnutý kotník, zlomená
ruka,
ale vím, že mě tam venku něco čeká,
něco lepšího, než je jízda tam a zpátky na
znamení.
Časy se mění, ale tohle je pořád stejný,
na sedačkách stejný potahy už třicet let
přes okna nejde vidět svět
a vlaky málokdy přijedou včas.
Vše je v nás.

EMILKA

ValenTýnská

Na svatého Valentýna
má mé srdce Týna.
Její úsměv odhalí
lásku vrytou do dlaní.

Na svatého Valentýna
dá mi pusku Týna.
Moje šťastná holka,
usměvavé štěstí.

Na svatého Valentýna
políbí mě Týna,
slunce mého života,
bezpečí a jistota.

Na svatého Valentýna
moje dívka Týna
na duši mě obejmě,
potěší a zahřeje.

Amor

Naše místa

Snad bude mít tahle „pohádka“ dobrý konec. Doufejme. DOUFÁME v hloubi srdce. V Ekvádoru je totiž VELKÁ VŮLE ke změně situace. Věci se dějí, ANO, ale JINAK. Ekvádor JE země zaslíbená. My, co ji známe léta a máme v ní rodiny a spolehlivé přátele, se NENECHÁME ZASTRAŠOVAT falešnými zprávami s jediným cílem – vyvolat strach a paniku. Spoléháme se zejména na všechny lidi dobré vůle, kteří nám kontinuálně pomáhají oSVĚTLOvat situaci v Ekvádoru, protože v něm aktuálně žijí. Budme obezřetní a nemanipulovatelní, Váš Ekvádor na dlani

Je mi líto, že se stejnou vehemencí se Seznam Zprávy nevěnoval zhruba UŽ před měsícem zprávám o tom, že ekvádorský prezident Daniel Noboa nasadil armádu do CELÉ POBŘEŽNÍ oblasti, aby situaci s drogovými gangy dostal pod kontrolu. Zprávy, které mají v lidech vzbuzovat strach a paniku, se u hlavních médií stávají ČÍM DÁL populárnější a ve výsledku spolupomáhají ke stavu, v jakém se NAŠE SPOLEČNOST NACHÁZÍ.

NEMÁM VŮBEC V ÚMYSLU znevažovat vážnost celé situace v Ekvádoru, nicméně už při převzetí nového prezidentského úřadu Noboou na podzim 2023, jsme upozorňovali na to, že drogové kartely kolem sebe „budou kopat“ a že se můžeme dočkat ještě zajímavých situací.

Je mi líto všech obyčejných Ekvádorců, kteří se každý den snaží o poctivé živobytí, nicméně média prezentují Ekvádor JENOM jako velmi nebezpečnou oblast, čímž ještě více SNIŽUJÍ jeho šance na návštěvu a případnou spolupráci. Obyčejní lidé JSOU UNAVENI a ZNECHUCENI již několikaletými boji dvou hlavních drogových gangů Los Choneros x Los Lobos, jejichž zástupci se vyskytují ve VŠECH veřejných sférách – justice, policie apod. Důkazem je právě útěk „Fita“, šéfa Los Choneros, z vězení. BEZ POMOCI by to nezvládl, jasné?!?! A to, že se gang snaží dostat pod kontrolu TV vysílání, jsou jedny z posledních záchvěvů bojů o moc.

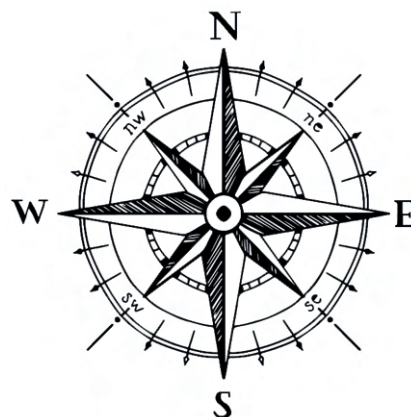

Držme pěsti novým nařízením prezidenta Daniela Noboy. Budme v mysli se všemi lidmi dobré vůle. Posílejme vibrace míru a smíření (nejen) do Ekvádoru. NEŠÍŘME PANIKU – přesně tak, jak si to „přejí“ a „programují“ nás oficiální média. Děkujeme za pochopení a sounáležitost, Váš Ekvádor na dlani.

Naše místa

CESTOVÁNÍ JE JEDINÁ VĚC, KTEROU SI KOUPIŠ A UČINÍ TĚ BOHATŠÍM

Chcete cestovat a potřebujete impuls k prvnímu výjezdu? Jan Sýkora a Radek Vitešník proměnili touhu poznávat nové země ve skutečnost a dnes prostřednictvím videí na Youtube kanálu a podcastů Světoví přinášejí příběhy z celého světa. Třeba inspirují i vás.

Vypadá to, že cestování je alfou omegou Vašich životů. Jste tvůrci cestovatelského Youtube kanálu Světoví, tvůrci podcastů, které přinášejí posluchačům příběhy z míst celého světa. Kde je počátek Vaší vášně pro cestování? Co bylo podnětem k první cestě? Plánovali jste šňůru cest?

Honza: Cestoval jsem už skoro od narození s babičkou a dědou na dovolené do Itálie, Chorvatska a Bulharska. Po letech jsem si vzpomněl, že jsem jako malý byl i v San Marinu. Zeměpis a dějepis mě vždycky bavil a rád jsem cizí země zkoumal v atlasech a encyklopediích. Přelom přišel v roce 2017, kdy jsme s kamarády vyrazili do Černobylu na Ukrajinu. Kromě pozůstatků jaderné elektrárny jsem zažil i přívětivost Ukrajinců, ryzí autenticitu země, která je sice chudá, ale na nic si nehraje. Byla to úplně jiná atmosféra než v západních zemích. Poznal jsem, že život na Ukrajině běží v plném proudu, úplně stejně jako u nás. Byť to zní banálně, tehdy jsem si to asi neuvědomoval.

Radek: Vášně pro cestování se u mě budovala postupně. Když jsem byl s tátou poprvé v Itálii, celý výlet jsem proplakal, protože těstoviny byly divně barevné a nikde neměli kuřecí řízky. Ale tak nějak jsem si užíval to „být na cestě“. Už jako malého kluka mě bavily vlajky, hlavní města, slepá mapa... A tak jsem si začal postupně ten svět vybarvovat, až se nakonec cestování stalo mou součástí. Teď mě

baví poznávat cizí kuchyně, kultury, hodnoty a motivace lidí z celého světa. Občas s klidem vynechám návštěvu nejpopulárnějšího místa a jen se potloukám po zapadlých podnicích. Tam, kde se děje život.

Naše první společná cesta vedla v únoru 2020 do Moldavska, kde jsme si chtěli vyzkoušet, jak nám půjde cestování dohromady s natáčením. Ukázalo se, že docela dobře a na cestu měla navázat tříměsíční cesta sovětskou Ladou kolem Černého moře. Znovu ale koukněte na datum, kdy jsme byli v Moldavsku, a pochopíte, proč jsme tehdy Ladu nechali zaparkovanou v garáži...

Navštěvujete země, do kterých se turisté davem nehrnou – Moldavsko, Ázerbájdžán, Uzbekistán, Irácký Kurdistan – proč východ a co je rozhodující pro volbu konkrétní země?

Lákají nás země, o kterých se toho u nás moc neví a kam turisté nejezdí ve velkém. Takové země jsou tajemnější a na místě autentičtější. Neobjevená země totiž nemusí nahazovat masku pro turisty. Místní lidé na ně nejsou tolik zvyklí a jsou k nám vstřícnější, otevřenější a zajímají se o nás. Třeba v Kyrgyzstánu se taxikář zeptal, jestli máme v Česku česnek. Dveře na západ si ale nezavíráme, zatím nás tam ale nic nezaujalo natolik, abychom mu dali přednost před východem.

Země jsme si vybírali intuitivně, podle toho, kam nás to táhlo, zdali mají země zajímavou historii a budeme tam mít co natočit. Několik východních zemí jsme takto projeli a poznali. Teď se pro filmy snažíme hledat zajímavá témata, nějaké unikátnosti zemí, o kterých bychom mohli natáčet – a zároveň zemi procestovat a dobře poznat.

Naše místa

V jakém složení vyrážíte na cesty?

Základní sestavu tvoříme my dva, někdy k sobě přibereme kamaráda, který má druhou kameru, což je plus pro film, který z cesty vznikne.

Jak jste se připravovali na cestu po Íránu? Co se Vám při vzpomínce na tuhle zemi na první dobrou vybaví?

Určitě jsme se připravovali daleko víc, než bylo třeba. Na internetu se o Íránu dočtete mnohé a spousta toho není pravda. Třeba, že vás na hranicích budou hodiny vyslýchat, šacovat a dělat vám problémy. Opak byl pravdou. Do Íránu jsme šli pěšky po pozemním hraničním přechodu z Arménie a byl to jeden z nejpohodovějších přechodů, které jsme zažili. Žádné řady, čekání ani výslechy. Prostě jsme jen ukázali víza a pár dalších dokumentů a obratem zaslechli legendární frázi „Welcome to Iran“.

Vzpomínek je celá řada. Určitě je to všudypřítomný čaj, ale také alkohol, který byste v náboženské diktatuře, kde je alkohol zakázaný, možná nečekali. Věděli jsme, že tu lidé i přes zákaz pijí, nevěděli jsme ale, že tak moc. No a plno vzpomínek na pohodovou atmosféru, která se těžko popisuje. O Íráncích se říká, že jsou jedni z nejpohostinnějších lidí na světě a je to pravda. Zvali nás na jídlo, na pití, k sobě domů a donekonečna nás vítali v jejich zemi. Je to až paradoxní, jelikož žijí ve velmi přísném režimu. Soucítili jsme s lidmi, se kterými jsme se setkali. Oni takovou pohodu, jakou jsme zažívali my, nemají.

Kolik času uběhne od chvíle, kdy si stanovíte cíl další výpravy, do samotného výjezdu? Můžete uvést příklad rozpočtu na jednu cestu?

Nikdo nás nežene, takže je to na nás. Někdy to víme rok dopředu, někdy se spontánně rozhodneme a za chvíli vyrážíme. Cesty plánujeme hlavně podle toho, co tam budeme natáčet. Vytipujeme si pár míst, která chceme navštívit a zbytek se děje až na místě. Hodně tedy improvizujeme a nebojíme se během cesty překopat plány, pokud to má posloužit lepšímu výsledku. Vždy to takto dopadlo nejlépe, jak mohlo.

Írán jsme projeli velmi levně, tři týdny cesty nás stály 12 000 Kč na osobu včetně letenek a cesty lodí z Íránu do Dubaje. V těchto zemích je obecně těžké za něco zaplatit, Íránci by se přetrhli, jen aby vás pohostili. A v Uzbekistánu jsme pohostinnost zažili snad ještě ve větším extrému.

S rozpočtem souvisí i sponzoring. Sháníte sponzory, nebo dostáváte nabídky?

Zní to hezky, realita je však taková, že na vás nikdo nečeká a je na vás, abyste oslovili ty, se kterými byste chtěli spolupracovat. Je to možná naše slabina, že energii soustředíme spíše do filmů a podcastů než na oslovování firem. Na naši cestu kolem Česka a Slovenska se nám podařilo domluvit spolupráci s e-shopem 4Camping, který nám dal spacáky, stany a další vybavení do přírody. Irácký Kurdistan jsme zase projeli s cestovní kanceláří HAMIDI, kdy spolupráce dávala oběma stranám smysl.

Naše místa

Jakými jazyky se dorozumíváte? Vystačíte s angličtinou? Dostali jste se kvůli jazykové bariéře někdy do složité situace?

Většinou se na cestách potkáváme s mladšími lidmi, kteří anglicky umí. S nimi třeba točíme rozhovor do filmu. S ostatními je to horší, na východě se běžně anglicky domluvíte jen velmi málo nebo vůbec. Umíme trochu rusky, což nám pomohlo na Ukrajině nebo v Ázerbájdžánu. Do složitých situací jsme se kvůli jazykové bariéře nedostali, snad jen došlo k nedorozuměním. Jednou chtěl kamarád na Ukrajině složit kompliment dívce a řekl jí, že hezky voní. V ukrajinštině bohužel vonět znamená smrdět...

Jaké bývá přijetí Středoevropanů v komunitách, které navštěvujete? Odvíjí se od mentality národa, sociálních či přírodních podmínek? Zažili jste opravdu vypjatou situaci, při které jste se obávali nejen o další průběh výpravy, ale o sebe samotné?

Přijetí bývají v naprosté většině případů velmi milá a přátelská. Většinou platí, že čím chudší lidé to jsou, tím jsou otevřenější a o to více by se pro vás rozdali. Jsou zvyklí si pomáhat navzájem, a tak pomůžou i vám. Sami se navíc do zahraničí moc nedostanou, a tak cestují i skrze nás a naše vyprávění.

Pohostinnost je často součástí východní kultury. Ve východních zemích obecně platí, že host je darem do domu a je vaší povinností mu zajistit co nejpříjemnější průběh návštěvy. V Uzbekistánu jsme se doslechli vtípné rčení, že hosta ve svém domě musíte nejprve nechat tři dny bydlet a až čtvrtý den se ho zeptat, proč k vám přišel. Berte to s nadsázkou, ale hezky to popisuje východní přístup k hostům.

Vypjatá situace si nevybavujeme. Nepříjemný moment na cestách jsme zažili paradoxně v moderních Spojených Arabských Emirátech, kde se před námi velmi hlasitě a agresivně pohádalo asi deset taxikářů o to, kdo z nich nás odveze na letiště. Tady to však nebylo z pohostinnosti, ale kvůli řazení taxíků a výdělku.

Zavládla mezi výpravou někdy ponorková nemoc?

To asi ne, jen se nám někdy s přibývajícím dnem na cestě chce méně a méně natáčet, lenivíme. Je nutné si to připomínat, že jsme přijeli natáčet a pokud jsme ještě nenatočili všechno, musíme pokračovat.

Ve vašich cestovatelských podcastech hostují cestovatelé i odborníci na různé kultury. V čem jsou Vám inspirací?

Ceníme si lidí, kteří necestují povrchově, ale o zemi se zajímají a snaží se dostat mezi obyčejné lidi a zažít každodenní život tam. Je fajn se pobavit s lidmi, kteří řadu let žili tam, kam se my chceme vypravit. Pomáhají nám lépe pochopit mentalitu a hodnoty tamějších lidí. Takové lidi se k sobě pak snažíme přitahovat do podcastů jako hosty.

Co byste vzkázali mladým čtenářům Gymplovin, kteří odvahu k cestování zatím jen sbírají?

Cestujte tam, kam vás to opravdu táhne, nejen na místa, kde se chcete jen vyfotit a pak se tím pochlubit ostatním. Nedejte na předsudky, něco si o zemi zjistěte, ať se vám lépe cestuje a aktivně navazujte kontakt s místními. S jistotou můžeme říct, že takto zemi poznáte nejlépe. A mějte na paměti, že svět nekončí za kopcem vaší rodné vesnice či města, je obrovský, složitý a má mnoho tváří. To ale není důvod se do světa nevydat, naopak, zkuste se naladit na vlnu poznávání a buďte otevření. V Íránu sice zažijete maximální pohostinnost, i tak má ale svá pravidla. Íránci mají ve zvyku vám nabídnout, že za vás zaplatí oběd, i když to nemyslí vážně. A vaším úkolem je zase vycítit, kdy se to děje a ve správný moment nabídku zdvořile odmítnout. Teď můžete namítnout, že to vůbec nedává smysl – a v našem českém kontextu byste měli pravdu, v Íránu je to ale běžnou součástí kultury.

Markéta Matějková

TANEC JE POHYB A POHYB JE ŽIVOT TANEČNÍ SPORT

Tanec v sobě snoubí přirozený pohyb, radost ze života i estetický požitek. Třibí vytrvalost, koncentraci i paměť. Taneční sport si v náročnosti a požadavcích na intenzitu trénování nezavdá třeba s gymnastikou. Umění tančit patří k samozřejmým dovednostem kultivované bytosti. Stejně tak schopnost rozřadit nejznámější druhy do standardních a latinskoamerických tanců. Osvojit si taneční ladnost bývá občas pěkný oříšek. Někdy dokonce oříšek zlatý. Taneční Zlaté oříšky máme na GKJ rovnou tři. Prestižní ocenění pro aktivní, nadané a úspěšné děti obdržela za rok 2022 tanečnice Julie Ptáčková (s tanečním partnerem Patrikem Pařízkem), za rok 2023 pak taneční pár – Viktorie Wágnerová a Kaiem Hossain-Selsdon.

Julie Ptáčková

Tanečním partnerem Julie je již po tři roky Patrik Pařízek. Tanečníci jsou devítinásobní mistři světa ve standardních, latinskoamerických nebo deseti tancích, dvojnásobní vicemistři ČR v latině, aktuálně druzí vicemistři ČR ve standardních tancích v kategorii mládež. Na mistrovství ČR v latinskoamerických tancích se jim podařilo vybojovat 2. místo v kategorii mládež pro rok 2024. Letos v březnu vyhráli jako nejmladší za posledních deset let mistrovství ČR v 10 tancích v kategorii mládež. V kategorii Jun II se dokázali nominovat na všechna mistrovství světa v latině, standardu i deseti tancích. Na celosvětovém tanečním festivalu ve Stuttgartu 2023 se umístili na předních pozicích.

Aktuálně jsou:

- TOP 12 na MS ve STT v roce 2022 - Sofie (12. místo)
- semifinalisté MS v 10T – Brémy (8. místo) - 2023
- TOP 24 na MS ve STT – Sibiu (19. místo) - 2023
- TOP 24 na MS v LAT – Vagoss (19. místo) - 2023

Julie s Patrikem jsou laureáti Zlatého oříšku 2022 a vítězové Olympiády dětí a mládeže 2022. Kromě toho se umístili jako finalisté a vítězové na mezinárodních soutěžích WDSF pořádané jak v ČR, tak v zahraničí, a to už i v kategorii mládež. Ve světovém žebříčku jsou v kategorii mládež již v TOP 24.

Sporty

Julie:

Jak jsi objevila tento sport?

Na tenhle sport mě přivedla maminka, pro kterou byl vždycky sen umět takhle tancovat. A tak jednoho dne v Kroměříži dostala letáček na zápis do dětské přípravy na standardní a latinskoamerické tance. Tenhle sport dělám už osm a půl roku.

Jaký je tvůj další cíl?

Mým dalším největším cílem je dostat se na mistrovství světa v deseti tancích do finále.

Jaká je tvá motivace pokračovat v tomto sportu?

Mojí největší motivací jsou vynikající výsledky nejen v České republice, ale i v zahraničí.

Viktorie Wágnerová a Kaiem Hossain-Selsdon
Ve Viktorii a Kaiemovi se v taneční pár tančící latinskoamerické a standardní tance proměnili příbuzní – sestřenice a bratranec. Dokonalý soulad, který se odráží i v hodnocení páru, Tori přičítá právě rodinnému vztahu. Možná právě proto si Kaiem a Tori vytančili titul vicemistrů v

latinskoamerických tancích 2021, čtyřikrát titul mistrů ČR v kategorii Junior I, vítězství v několika mezinárodních open (Albánie, Maďarsko, ČR), vítězství všech domácích ligových a superligových soutěží za rok 2023. Největším dosavadním úspěchem páru je desáté místo na German Open Championship ve standardních tancích. V juniorské kategorii se přitom jedná o nejlepší výsledek v posledních dvaceti letech.

Viktorie:

Jak jsi objevila tento sport?

Jako malá jsem všude tancovala – doma, na dovolených, na horách... Máma mě přihlásila do přípravy v Kroměříži.

Jaký je tvůj další cíl?

Teď o prázdninách pojedeme na mistrovství světa v latinskoamerických tancích do Číny a tam chceme dosáhnout nejlepších výsledků. Také mě potom čeká mistrovství světa v Košicích v deseti tancích.

Jaká je tvá motivace pokračovat v tomto sportu?

Samotný tanec mě motivuje, protože se na parketě cítím jako ryba ve vodě. Motivací je pro mě tančit s nejlepšími páry světa.

Kaiem:

Jak jsi objevil tento sport?

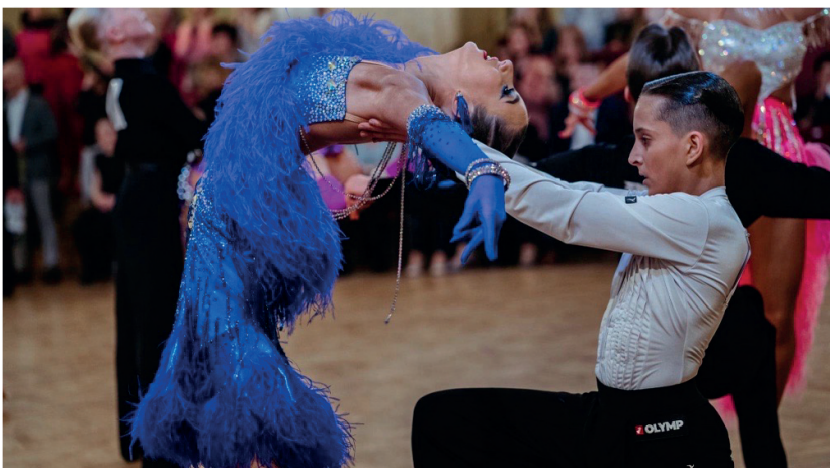
K tomuto sportu mě přivedla teta, protože moje sestřenice už tancovala a potřebovala partnera. Tak jsem to zkusil.

Jaký je tvůj další cíl?

Můj nebo spíš náš cíl je být nominován na letošní mistrovství světa v Číně a tam dosáhnout co nejlepšího umístění.

Jaká je tvá motivace pokračovat v tomto sportu?

Je pro mě motivující soutěžit s nejlepšími páry nejen v České republice, ale i ve světě. A taky rád vyhrávám.

*Markéta Šlinská, V6
Markéta Matějková*

LITTLE MONSTERS VOL. 1

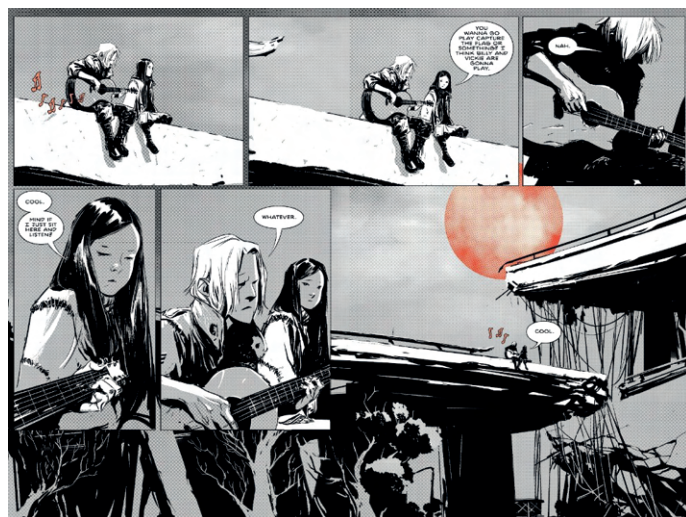
Kanadský scenárista Jeff Lemire je grafoman. Chrlí jeden projekt za druhým a člověk až s podivem sleduje, kolik sérií může jeden člověk stíhat psát (a v některých případech dokonce sám kreslit). Jedním z nejnovějších autorových projektů je pravidelná série Little Monsters, jejichž prvních šest sešitů vyšlo ve svazku Little Monsters Vol. 1. Stojí podle mě za přečtení?

Jak jsem psal již v minulém čísle, tvorbu Jeffa Lemira miluji! Podle mého názoru jde o tvořivého tvůrce, jenž umí hravým a neotřelým způsobem odvyprávět zemité intimní příběhy, ve kterých jsou postavy na prvním místě. Ostatně grafické romány jako Essex County, Rváč nebo Potápěč jsou toho pravým důkazem. Ovšem ani tituly vydávané u Marvelu a DC (Moon Knight, Old Man Logan, Green Arrow, Animal Man atd.) nijak zvlášť nezaostávají a dokazují, že Lemire dokáže s přehledem ukočírovat i klasické superhrdinské příběhy.

Nicméně jak praví staré sousloví, i mistr tesař se někdy utne. Slabých míst je v Lemirově tvůrčím portfoliu skutečně početně, což je hlavně dáno skutečností, že renomovaný autor postupně začal psát více a více titulů. Kvantita šla na úkor kvality a z některých sérií jste měli pocit, jako by je Lemire psal čistě ze setrvačnosti a do příběhů, jež zpracovával, se nesnažil vnést nic svěžího nebo osobitého. Tituly jako Quantum Age, Family Tree, Batman: The Smile Killer, Bone Orchard Mythos: The Passageway nebo Extraordinary X-Men jsou generické, neoriginální a špatně odvyprávěné komiksy, které nesahají nejlepším lemirovinám ani po kotníky. Neberte mě špatně, Lemira stále aktivně sleduji a pořád jej mám mezi mými oblíbenými autory. A ano, v současnosti čtenáři mohou narazit na zajímavé lemirovské příběhy (např. Frogcatchers, Matka, Robin & Batman, Bone Orchard Mythos: Ten Thousand Black Feathers aj.), ale často se také musí prokousat bezduchými škváry bez chuti a bez zápachu. Do druhé jmenované kategorie bohužel Little Monsters Vol. 1 patří.

Little Monsters Vol. 1 stojí na pěkné premise. Ocítáme se v post-apokalyptickém světě a sledujeme skupinku malých dětí, které se snaží přežít v nehostinné krajině. Nejde ovšem o ledajaké děti – jsou totiž upíry prahnoucí po krvi. Šokující události však skupinu změní od základu a přivedou ji na cestu k nečekaným odhalením, která navždy změní jejich osobní pouto. Myslím si, že jde o solidní námět, který je však trestuhodně nevyužit. Zajímavé nápady nejsou dotáhnuty do zdárného konce a upíří prvky jsou do děje násilím naroubovány (a to i do situací, kde nebyly vůbec potřeba).

Recenze

Slyšel jsem trefné přirovnání, pod které se zcela podepisuji. Little Monsters působí jako chudý bratříček Živých mrtvých (The Walking Dead). Tam, kde Robert Kirkman dokázal s noblesou odvyprávět propracovaný, postupně budovaný příběh se sympatickými postavami, rozmanitým prostředím a napínavými momenty, Lemire tápe na místě. Lokace bohužel nemají čím zaujmout a tísnivá atmosféra zdevastovaného světa na mě vůbec nedolehla. Hrdinové jsou jen sbírkou chodících kliše. Působí neoriginálně, leckdy odfláknutě a s jejich charaktery se moc nepracuje, díky čemuž si je čtenář nemůže příliš oblíbit a důležité emocionální scény nemají takový dopad, jak by mohly mít.

Abych jen nekritizoval, uvedu několik pozitiv. Scénář rychle odsypá. Lemire se zbytečně nezdržuje na místě a čtenářům servíruje přímočarou zápletku, ve které se

neustále něco děje. Dynamické akční scény mají šmrnc. A pokud je řeč o kresbě, ta je vynikající. Dustin Nguyen (Lemirův věrný parťák ze sérií Descender a Ascender) tentokrát nevsadil na svůj typický akvarelový styl, nýbrž na specifický černobílý vizuál, jenž se k vyznění příběhu dokonale hodí. Musím především ocenit práci se stínováním, díky níž některé panely lépe vynikly. A ano, kupodivu by se dalo najít pár světlých momentů, které mi utkvěly v

hlavě (úvodní sekvence, ve které jsou představeny všechny ústřední postavy, vzpomínková část s Yui apod.).

Sečteno a podtrženo, Little Monsters Vol. 1 je nudný, ryze podprůměrný komiks, který bych rozhodně nemohl doporučit. Vizuální stránka je sice na špičkové úrovni a vyprávění má spád, nemohu se ovšem ubránit dojmu, že Lemire ze solidního námětu vytvořil nudnou, snadno zapomenutelnou rychlokvašku, kterou mohu bez váhání zařadit ke kvalitativnímu dnu Lemirovy tvorby. V sérii dál pokračovat nebudu – prvních šest čísel mě totiž nepřesvědčilo.

Daniel Palička

